

10

UŽ JSEM BYLA NA CESTĚ DO SVÉHO POKOJE, když vtom jsem něco zaslechla.

Šoupání nohama.

Zprudka jsem se zastavila.

Hlodavci? Potrubí? Základy domu?

Když jsem se otáčela ke dveřím svého pokoje, ještě jsem se podívala ke Kaseyině pokoji. Poprvé jsem si všimla nepatrného světýlka zářícího zpoza jejích dveří. Byly pootevřené. Nahnula jsem se, abych se podívala, jestli leží pod peřinou. Moc dobře jsem tam ale neviděla, a tak jsem to vzdala a otočila se zpět.

Kasey stála za mnou.

Vyjekla jsem a ruce mi vyletěly do vzduchu. Trapná reakce.

Kasey mě klidně pozorovala.

Chvilí mi trvalo, než jsem znovu popadla dech. „Co tu děláš?“

„Šla jsem si pro vodu.“

„Jak ses dostala po schodech nahoru, aniž bych tě slyšela?“

Podívala se na mě, jako bych byla úplně natvrdlá. „Ponožky,“ řekla a demonstrativně zvedla nohu. Spodní stranu měla neuvěřitelně zašpiněnou.

„To je hnus,“ zašklebila jsem se.

Teď mi to došlo.

„Ty jsi šla ven?“

Kasey se zatvářila zmateně. „Proč by sis něco takového myslela?“

„Já jsem... slyšela, nebo spíš myslela jsem, že jsem slyšela...“ zasekla jsem se.

„Lexi, cítíš se dobře?“ pozorovala mě zaujatě.

„Jo,“ zamračila jsem se.

„Dobře, já jen, že jsi včera v noci měla tak trochu,“ – opatrně zvážila, co řekne dál – „přehnanou reakci.“

Už jsem to nemohla vydržet. „Možná kdybych se za tebou nemusela plahočit až do sklepa a pak ti vařit, dělat za tebe úkol a kdybys mi ještě nezničila fotky –“

„Ou,“ řekla. „Jsou zničené?“

Z jejího hlasu nebyla slyšet žádná lítost, jen nepatrná zvědavost.

„Ne,“ odpověděla jsem. „Měla jsi štěstí.“

„Promiň,“ řekla, ale její oči jako by zaujalo něco nahoře u stropu. „Ale chovala ses divně. Rozhodilo mě to.“

Opravdu jsem se *chovala* divně?

Ten příběh, strom, dveře do sklepa, studený průvan... všechno to teď, za denního světla, vypadalo o dost jinak než včera večer.